

„vojščaka, junaka“. Na str. 183. čitaj „Taillefer“ ne „Tailleufer“. Na str. 247. v opazki veli pisec „leh je isto što i polje“. Ne „leh“ nego „leha (lijeha)“. Na str. 272. čitaj „Volinija“ ne „Volhinija“. Ostalo je tudi še nekaj drugih večjih in manjših tiskarskih pogreškov.

Še nekaj opazek gledé na jezikovno stran. Pisatelj sklanja imena na „o“, n. pr. Karlo, Odo, Oto i. t. d. po ženski *a*-sklanji. Narod na iztoku res tako sklanja, ali on pravi tudi nominativ na „a“, torej Karla, Oda, Ota i. t. d. kakor, Luka, Sima, Franja i. t. d., nedosledno je ostavljati nominativ na „o“, genetiv in ostale sklone pa preminjati po ženski *a*-sklanji. Druga rana je sklanja tujih imen, katera ne ne dajo preminjati po nobenem primeru hrvaške sklanje. Zatorej čitamo pač oblike: „Maza“ = die Mass; „Burgundija“ = Bourgogne, Burgund; ali tudi: „Prvomu dade . . . a drugomu . . . Provence i Burgundiju“, kjer bi pričakovali „Provansu“ ali pa, ako je beseda v pluralu, vsaj „Provanse“. Takisto „Elsas“ n. „Alzacija“, „Mainz“ in „Mainc“, „manjski“ n. hrv. „majnački“. „U Normandiji vidjeti si mogao slavnu opatiju u „Fontenellu“ u „Jumiegesu“ u „Beku“, i samostane u „Caene-u, Rouen-u, Bayeux-u, Avranches-u, Fecampu“, (Fécamp) i napokon u „Mont Saint Michel-u“ (Mont-Saint-Michel)? „Monte Casino“ in „Montekasino“. Po našem oskromnem mnenju treba vsa ta imena narodnemu izgovoru prilagoditi, torej pisati n. pr. v „Žimiežu“, a da ne bode nesporazumka, pristaviti v zaporicah ime, kakor se piše v dotičnem jeziku. Tako ravnajo Srbi in v obče narodje, ki pišejo z drugimi slovi, nego latinskimi. Z vsakim drugim načinom pisanja teh imen, se posebno v zavisnih sklonih se dela sila národnemu jeziku.

Nehrvaški se mi zdi rečeno: „Vojske se . . sukobe na t. zv. polju Rothfeld“ n. „na polju ‚Rothfeld‘ nazvanom“ (str. 67.), „Velikaši i izaberu . . . Roberta, brata Ode“ m. „brata Odova“ ali „Odina“. „Arnulf je bio . . . sasvim drugi (m. drug) čovjek, nego i. t. d. (str. 130.), „Češkinja“ m. „Čehinja“ (str. 135.), „Pražkim vladarima morali (su) davati danke ne samo njegovu neposredni podložnici, pleme Čeh (n. Čehová ali Česi), nego i sva druga plemena.“ Primeri v Črni gori „pleme Drekalovići“ ali „Drekalovića“ ne »pleme Drekalović.« „Razgovor tri svetca“ m. „triju svetaca“ (str. 288.).

Te in nekatere druge menj važne nedostatnosti ne jemljó delu vrednosti in zaslužene pohvale. Knjigi je pridejan zgodovinski zemljevid one dóbe, ki pa sevéda ne more zadoščati za razmerno precěj dolgo dobo, kjer so se meje pojedinih držav in národov menjavale tako često.

R. Perušek.

(Konec prihodnjič)

Iz hrvaške književnosti. Prejeli smo nekatere knjige, o katerih moramo zaradi pretesnega prostora odložiti poročilo do jedne prihodnjih števil. *Stjepan pl. Miletić* je izdal tragedijo v petih dejanjih, naslovljeno »Boleslav« (cena 50 kr.), *Georgina Kayser-Sobjeska* (član nar. gledališča v Zagrebu) je spisala pod naslovom »Svako djelo dodje na vidjelo« v dramatski obliki tri slike iz življenja zagrebškega (cena 70 kr.), *dr. Šime Mazzura* in *dr. Marijan Derenčin* pa sta izdala knjigo politiške vsebine »Programi oporbenih stranaka u Hrvatskoj« (cena 20 kr.). Vse tri knjige se dobivajo v »Dionički tiskari« v Zagrebu. — Hrvaško stenografsko društvo v Zagrebu je izdalo 1. in 2. številko »Stenografa«. Bodi ta list iz nova priporočen našim stenografom, se posebno ker se že dve leti jako marljivo bavi tudi s slovensko stenografijo.

Obči zbor »Maticе Hrvaške« je bil dné 17. m. m. Poročilo smo morali odložiti za prihodnjič.

† **Stjepan Buzolić.** Dné 10. m. m. je umrl sloveči pesnik, duhovnik *Stjepan Buzolić*, po rodu Hrvat iz Dalmacije, v 64. letu dóbe svoje. Leta 1871. je izdal zbirko svojih pesmij pod naslovom „Bog, rod i svet“, mnogo pa je tudi prestavljal iz ruščine,